

slovenska DRŽAVA

FOR A FREE SLOVENIA

Petnajst tisoč in še več:
čez njih padli so že križi tri.
Petnajst tisoč in še več
jih spi v Šentvidu, na Teharjah,
v Jelendolu, pod Krimom in na Barju,
v jamah kraških, Kočevskem Rogu
in v grobovih, zmanih morilec le in Bogu.

LETNIK XXXVII. - VOLUME XXXVII

JULIJ 1986

Št.: 7

Grof Nikolaj Tolstoj in Slovenci

Pri glavni mizi za "Večer z Nikolajem Tolstojem" so med drugimi sedeli tudi naslednji: Na sliki od leve na desno: g. Stane Pleško, predsednik domobranske organizacije "Tabor",

M. C. ga. Marta Jamnik-Sousa, grof Nikolaj Tolstoj, g. Ivan Palčič, generalni tajnik Tabora, g. Peter Worthington, urednik "Influence" revije in stalni dopisnik "Financial Post", g. Vladimir Mauko, urednik S. D. in

predsednik Ethnic Press Association of Ontario in predsednik Canada Ethnic Press Federation in g. Otmar Mauser, član S. N. O. in podpredsednik Slovensko-kanadskega sveta.

Nepozabno srečanje, ki je globoko odjeknilo in bo končno povzročilo preobrat v miselnosti slovenskega človeka v presoji slovenskih zgodovinskih dogodkih med drugo svetovno vojno: slovenskemu narodu vsiljeno krvavo komunistično revolucijo, medvojno pobijanje narodno zavednih Slovencev, ob koncu vojne, ko so se drugi narodi veselili težko pričakovane svobode pa še množičnega pokola slovenske narodne vojske in tisoče drugih nedolžnih žrtev:

Torek, 17. junija 1986, je važen datum v življenju slovenskega naroda, začetek nove slovenske zgodovinske prelomnice, mejnik, katerega ne bo mogel nobeden v presoji slovenske tragike prezreti in namerno obiti, kakor se to na žalost zdaj dogaja.

Že med zadnjo svetovno vojno, med krvavo komunistično revolucijo, katero je kominternina inscinerala in v izkoriščanju zmede, ki sta jo povzročila razpad kraljeve Jugoslavije in posledična trojna nacifašistična okupacija, vsilila slovenskemu narodu, so slovenski komunisti vse tiste Slovence, ki so bili proti komunizmu, enostavno označili za izdajalce, katere je treba odstraniti, pobiti!

Temu nesmiselnemu pobijanju vidnih slovenskih ljudi, pa se je slovenski narod - tokrat ponovno v svoji tisočletni zgodovini **sam** brez kakršnegakoli prigovarjanja od strani slovenskih voditeljev v težkih dneh uprl in v vaških stražah in kasneje v slovenskem domobranstvu z orožjem branil smrtno ogrožene slovenske narodne vrednote.

Prav zaradi tega neizpodbitnega dejstva: obramba in zaščita slovenskih narodnih svetinj! so bili slovenski domobranci **edini in resnični borci, ki so se borili za svobodo slovenskega naroda**, zato prava, v najtežjem obdobju obstoja slovenskega naroda porojena slovenska narodna vojska, ki bi lahko tudi končno vendarle združila slovensko narodno ozemlje: slovensko Koroško, Porabje, slovensko Goriško in Primorje.

Zgodilo pa se je, da je bila ta slovenske narodna vojska, branilka slovenskih narodnih svetinj, prevarana, vrnjena in predana v roke slovenskih komunističnih krvnikov, ki so jih nato neoborožene, brez kakršnega koli sodnega postopka nečloveško mučili in s streli kamor koli že, napol žive metali, pehali v kraška brezna, rudniške jaške in

strelske grabne v Kočevskem Rogu, Teharjih, St. Vidu, Celju in drugih krajih Slovenije.

Da bi zabrisali vsako sled, so slovenski komunisti razstrelili ta, že v naprej skrbno preračunano izbrana skupna morišča, zasuli z zemljo in pogozdili; grobove tisočev v Teharjih pa zalili z vodo, kjer je danes zastraženo in z žico ograjeno umetno jezero.

Med temi večdesettisočimi žrtvami so bili tudi naši najmlajši "izdajalci", dojenčki, ki so jih hrabri slovenski komunisti iztrgali iz materinih naročij, naložili na lojterski voz z ječmenovo slamo in osinjami, pustili na močnem junijskem soncu, ob večeru pa postrelili.

Vse to so slovenski komunisti vsa povojna desetletja trmasto tajili. Vendar so med nami, na svobodi v svobodnem svetu, žive priče iz onih strašnih dni, ki so se ranjeni, napol živi čudežno izkopali in rešili iz Kočevske grobnice in Teharskih grobišč.

Te žive priče: Milan Zajc, Franc Kozina, Franc Dejak in še nekateri drugi, zdaj glasno pričajo zaslužnemu slovenskemu narodu in ostalemu svetu o nepopisnem grozodejstvu slovenskih komunistov.

Ta večer je dalje važen predvsem zato, ker smo na lastna ušesa, iz ust tujca, priznanega angleškega zgodovinskega strokovnjaka, grofa Nikolaja Tolstoja, slišali, da vse te številne žrtve niso bili "izdajalci" pač pa junaki, zvesti hčere in sinovi slovenskega naroda tako v življenju, ravnanju kot tudi v mučeniškem umiranju!

Več na str. 2

Prosimo, poravnajte naročnino in s prispevki v tiskovni sklad pomagajte našemu listu za uspešno ohranjanje med nami naše materine besede!

V sredo 25. 6. je novoimenovani nadškof dr. A. Ambrožič ob 4 uri popoldne v napolnjeni torontski stolnici sv. Mihaela daroval sv. mašo in bil slovesno umeščen kot nadškof, koadjutor sedanjemu kardinalu E. Carterju s pravico nasledstva.

V nedeljo 6. 7. je novi torontski nadškof s svojo navzočnostjo in daritvijo sv. maše podkrepil vsakoletno praznovanje slovenskega katoliškega dne. Novemu kanadskemu cerkvenemu dostojanstveniku iskreno čestitamo.

Advisory Council on Multiculturalism and Citizenship
Conseil consultatif des relations civiles et multiculturelles

7th floor
77 Bloor Street West
Toronto, Ontario
M7A 2R9
(416) 965-6889

June 5, 1986

His Grace
Archbishop Aloysius M. Ambrozic
Archdiocese of Toronto
355 Church Street
Toronto, Ontario
M5B 1Z8

Your Grace:

On behalf of this Council and all its members, as well as personally, I convey our pleasure at your appointment by the Holy Father, Pope John Paul II as Coadjutor Archbishop with right of succession to His Eminence Emmett Cardinal Carter.

We are particularly happy that His Holiness chose a person from an ethnocultural minority and especially one who established such a distinguished record of accomplishment and good work with the ethnocultural communities in Toronto and in this province.

May you be blessed with Divine Grace and good health to carry on the functions of your high office for the benefit of all the citizens of this province and country.

Sincerely,

Stapley H. Frolick, Q.C.
President

slovenska DRŽAVA

FOR A FREE SLOVENIA

Subscription rates
\$12.00 per year
\$1.00 single issue

Advertising 1 column x 1" \$4.20

Published monthly by Slovenian National Federation of Canada
646 Euclid Avenue, Toronto, Ont. M6G 2T5

SLOVENSKA DRŽAVA IZHAJA ENKRAT MESEČNO

GLAVNI UREDNIK: VLADIMIR MAUKO
P. O. BOX 393, STATION "A", WILLOWDALE
ONTARIO, CANADA M2N 5T1

UREDNIK ZA ARGENTINO: MARTIH DUH
CALLE 105, No. 4311
VILLA BALLESTER, ARGENTINA

Letna naročnina znaša: Za ZDA in Kanado \$12, za Argentino in Brazilijo po dogovoru. Anglija, Avstrija, Avstralija, Francija, Italija in druge države \$12 US. Po letalski pošti po dogovoru.

Za podpisane članke odgovarja pisec. Ni nujno, da bi se avtorjeva naziranja morala skladati v celoti z mišljenjem uredništva in izdajatelja.

Vse dopise, članke, naročnino in prispevke v tiskovni sklad sprejemamo na naslov *Slovenska Država*, P. O. Box 393, Station "A", Willowdale, Ontario M2N 5T1.

V Argentini pa pošiljajte vse omenjeno na naslov argentinskega urednika in upravnika g. *M. Duh*, Calle 105, No. 4311 Villa Ballester, Argentina

SLOVENSKO DRŽAVO LAHKO KUPITE V TRSTU:

Libreria TERGESTE S. a. s.
di Liviana Biecheri & C.
Piazza Della Borsa, 15
TRIESTE

Tel.: (040) 64 980

in v Celovcu pri uredništvu tednika NEDELJA v poslopu Mohorjeve družbe.

Nadaljnje naslove bomo objavili naknadno.

Nadaljevanje s str. 1

SLAVNOSTNA VEČERJA

Kraljičini napitnici je sledila večerja s častnimi gosti vred nad dvesto ljudi.

Po večerji je sledil skrbno izbran program, ki ga zaradi pomembnosti dogodka navajam:

An Evening with Count Nikolai Tolstoy,

author

of his newly released book

"The Minister and the Massacres"

Head Table Entrance

Grace

Toast To The Queen

Dinner

Introduction of Head Table Guests

Introduction of Guest Speaker

Address by Count Nikolai Tolstoy

Expression of Thanks to Guest Speaker

Greetings from The Co-Adjutor

Archbishop of Toronto

His Grace Aloysius Ambrozic

Presentation of Resolution Adopted

by

Slovenian Council in Canada

Master of Ceremonies:
Marta Jamnik-Sousa

PREDSTAVITEV GOSTOV

Ga. Marta Jamnik-Sousa pozdravlja goste: Osrednja pozornost večera grof Nikolaj Tolstoj, dalje:

Peter Worthington, urednik Influence Magazine in redni dopisnik revije Financial Post njegova žena Ivonne Crittenden, knjižna urednica torontskega dnevnika Sun,

Sandy Miller, zastopnica kanadskega federalnega finančnega ministra, Hon. Michaela Wilsona,

David Sommerville, podpredsednik organizacije National Citizen Coalition,

Ron Vastokas, univerzitetni profesor antropologije na Trentski univerzi s sodelavko

Yvonne Dinard s katero pripravlja dokumentarni film o grofu N. Tolstoj, ki bo vključevalo nerešeno vprašanje o prisilni povojni repatriaciji,

Janus Raudkivi, zastopnik Estonskega narodnega odbora,

Bora Dragasovich, urednik časopisa Glas Kanadskih Srba,

Liza Shymko, zastopnica ABN (Antiboljševiška zveza narodov!) v Kanadi,

Bogdan Gogus, urednik ukrajinskega časopisa Ukrainian Echo, prečastiti duhovni očetje: Janez Kopač, župnik slovenske župnije Marije Brezmadežne v New Torontu, pater Kalist dr. Langerholz iz Chicaga in. č. g. Jože Plevnik, profesor teologije na torontski univerzi,

Vladimir Mauko, urednik S. D., predsednik Kanadske tiskovne etnične federacije in Etnične organizacije za tisk v Ontario, Ivan Palčič, glavni tajnik Tabora, Otmar Mauser, podpredsednik Slovensko-kanadskega sveta in član S. N. O.

Stane Pleško, predsednik Tabora v Kanadi in dalje druga pozornost večera: žive priče Vetrinske tragedije:

Milan Zajc, Franc Kozina, Franc Dejak, ki so po srečnem naključju ušli iz Kočevskega Roga. Iz Argentine sta s svojo navzočnostjo počastila to pomembno zborovanje slovenski pisatelj dr. Stanko Kociper in Vencelj Dolenc. Po tem imenskem in nato splošnem pozdravu je ga. Marta Jamnik-Sousa nadaljevala:

We assembled tonight to honour the presence of Count Nicolai Tolstoy, author of his latest book: The Minister and the Massacres in which he masterfully documents and disprove the most intentionally distorted period of Slovenian history.

We, the second generation Canadians of Slovenian descent are particularly gratified to see that Count Tolstoy in his excellent book vindicates our parents who for 40 long years have been so unjustly labeled as traitors, collaborators or even Fascists and Nazis.

Author Tolstoy has proven for history beyond any doubt that anticommunist Slovenians were patriots, extremely loyal and sympathetic to the Anglo-American struggle against Fascism and Nazism, both of which threatened to eradicate the existence of the small Slovenian nation.

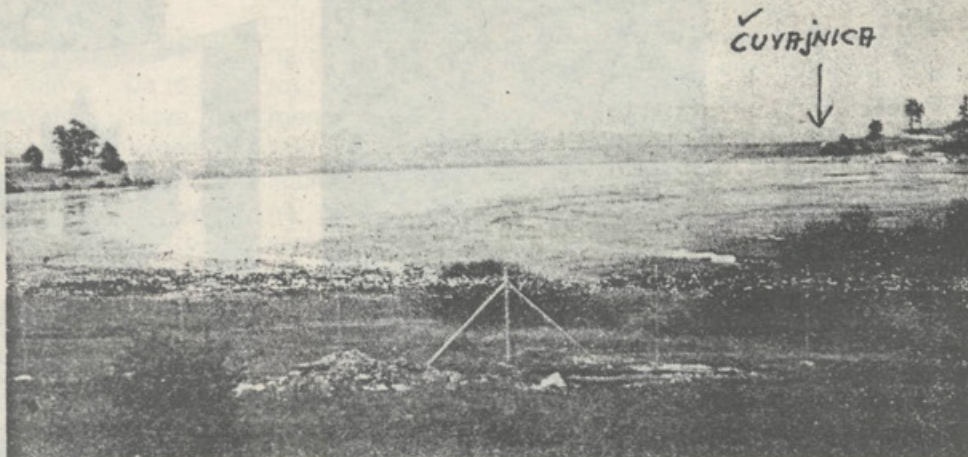
Our parents felt then and feel now that they had moral right and duty, supported by the Rules of International law to defend their lives and that of their families and homes. They decided to guard their homes against the brutality of the international Stalinist's communism, that was trying by every means to expand its conquered territory over Slovenia and beyond and in so doing to exterminate all ideological adversaries.

To quote from the book of Count Tolstoy, the Chief Medical Officer of the Slovenski Domobranec, dr. Mersol reporting to Field Marshal Alexander, said:

"Our Domobranci never fought against the Allies," he concluded: "On the contrary, they saved your pilots and helped the Allied cause whenever they could. They fought only against the Communists, who, in Slovenia and other regions of Yugoslavia, were nothing more than bandits and murderers."

Nadaljevanje na str. 3

TEHARSKO UMETNO JEZERO
Pod njim GROB SLOV. DOMOBRANCEV
POBITIH V JUNIJU 1945

The forest of Kočevski Rog, where the majority of the 26,000 refugees handed over to Tito by British military authorities in Austria

were massacred. This photograph shows trees planted after the limestone cave was filled in by Yugoslav authorities.

Pojasnilo!

Ker je bilo med Slovenci v Torontu in okolici veliko povpraševanje in hkrati godrnjanje, ker se niso mogli udeležiti srečanja z grofom Nikolajem Tolstojem, pojasnujemo, da smo se obrnili na obe slovenski župniji in prosili za dvorano. Dvorana slovenske župnije Brezmadežne v New Torontu je bila vse večere zasedena s pripravami za "karavanski festival".

Obrnili smo se tudi na slovensko župnijo Marija Pomagaj na Manning Ave. Tokratni župnik pa ni bil prošnji nič kaj naklonjen češ, da je dvorana

tisti večer zasedena s plezalsko družino, naslednji večer pa da imajo sestanek skavti. Vpoštev bi prišla le glavna dvorana. Prosilec pa je prosil za obe dvorani in kuhinjo. Tokratni župnik je prosilcu tudi oponesel, češ, da je to politična zadeva in da naj zato gremo v Slovenski dom na Pape Ave. Prosilec pa je poudaril, da je za ta slučaj župnijska dvorana bolj primerna, bolj pri roki in v centru mesta.

Toliko v pojasnilo vsem tistim, ki bi se radi udeležili srečanja z grofom Nikolajem Tolstojem.

Prosilec

Viktring Camp
(left to right) Dr Valentin
Mersol, Field-Marshal
Alexander, General
McCreery, Major Barre,

Nurse Florence Phillips,
Nurse Jane Balding. Dr
Mersol, camp leader of
the Slovenes, is pleading

for the 6,000 civilian
refugees not to be
repatriated: 'that would
mean torture and certain
death for many of us.'

Slovenski Domobranci also helped Jewish refugees who, trying to escape to Italy and Spain through Domobranci held territories of Slovenia by supplying them with falsified Identity cards, which enabled them to travel across the country to Trieste in relative safety. We have tonight in this hall members of Domobranci, who were active in this operation with the consent of their superiors.

Dragi Slovenci!

Današnji večer je važen mejnik v zgodovini slovenskega naroda. S pomočjo grofa Nikolaja Tolstoj nam je uspelo po štiridesetih letih namernega komunističnega blatenja in trdovratnega prikrivanja strašnega pokola najboljših slovenskih sinov in hčera, ki so s prepričanjem branili slovenske narodne vrednote in končno podlo izdani umirali zanje v Kočevskem rogu, Teharjih in drugih krajih Slovenije, zavreti načrtno povodenj komunistične laži in potvarjanja slovenske zgodovine.

S to Tolstojevo knjigo je postavljen temelj za spomenik: spomenik prepričanja v naših srcih in s tem priprava za končno zadoščenje vsem številnim žrtvam krvave komunistične revolucije.

Tonight marks a turning point in the history of the small nation called Slovenia, by remembering and honoring those whose martyrdom has so long been denied. None of this would had been possible without the relentless effort of Count Nikolai Tolstoy. Thank You!

Tem uvodnim besedam voditeljice večera, je g. Stane Pleško predstavil gostom grofa Nikolaja Tolstoj:

Spoštovanji gostje, častiti duhovniki, gospe in gospodje:

V imenu veteranskih organizacij Slovenskih domobrancev pozdravljam vse, ki ste prišli na ta večer s pisateljem grofom Nikolajem Tolstojem.

O pisatelju grofu Tolstoj sem prvič zvedel malo pred letom 1980, ko sem bral njegovo knjigo "Žrtve Jalte", ki je zgodovinski prikaz prisilnega vračanja sovjetskih državljani v Sovjetsko zvezo, po koncu druge svetovne vojne. To prisilno vračanje je bilo dobro poznano prizadetim emigrantskim skupinam, v zapadnih demokratičnih deželah pa je bilo neznano ali pa vzeto kot nekaj neverjetnega. Glavna zasluga knjige "Žrtve Jalte" je v tem, da je angleško-govoreči svet opozorila na strašno usodo sovjetskih državljani, ki so med vojno bežali izpod komunistične oblasti, in Belorusov, ki so se umaknili že za časa civilne vojne (revolucije). Ob koncu vojne so bili ti begunci v velikem številu zbrani v predelih zapadne Evrope, katere so osvobodile zmagovite britanske in ameriške armade. Več kot polovica teh prisilno vrnjenih od Angležev in Amerikancev je

bila pobita takoj ob predaji, drugi pa so bili poslani v kazenska delavska taborišča (največ po Sibiriji), od koder so se le redki vrnili.

Kot večina od vas ve, smo tudi Slovenci ob koncu vojne doživeli isto usodo. Podobno, je zelo malo ne-Slovencev vedelo ali verjelo, da se je kaj takega sploh zgodilo. Vsa leta po vojni je bila Jugoslavija zelo redko šteta med komunistične države, in Tito je veljal za boljšega, bolj človečanske vrste komunisti. Toda, berite samo sedmo poglavje te nove knjige pa boste prepričani, da so Tito in njegovi rablji po krutosti presegli samega Stalina. Prav zato smo bili zelo veseli, ko smo pred nekaj leti zvedeli, da grof Tolstoj nadaljuje s svojim raziskovalnim delom o prisilnem vračanju in se posebno zanima za narode, ki so bežali na britansko zasedbeno področje Avstrije, med katerimi smo bili tudi Slovenci. Vse to delo je zbral v svoji najnovejši knjigi Minister in množični umori.

Nikolaj Tolstoj je bil rojen v Angliji petnajst let po očetovem begu iz Rusije. Študiral je na Wellington College, na Kraljevi Vojaški Akademiji in na Trinity College. Diplomiral je iz Moderne zgodovine in postal dopolni član Royal Society of Literature in častni član St. Anthony's College v Oxfordu.

Po druž. rodovniku je Tolstoj dedič Tolstojevega in Miroslavskega rodu, živi po blizu Oxforda v Angliji s svojo ženo Georgino in otroci: Alexandra, Anastasia, Dimitri in Xenia.

Njegove prejšnje publikacije so: Victims of Yalta, The Half-mad Lord, Stalin's secret war, The Quest for Merlin in the Tolstoys. Victims of Yalta je bila ocenjena kot knjiga, na katero bi bil Lev Tolstoj ponosen, povzročila pa je postavitev javnega spomenika tem žrtvam v središču Londona.

Tolstojeva najnovejša knjiga, ki je izšla aprila 1986 z naslovom Minister in množični umori, govori o prisilnem vračanju Kozakov, Hrvatov, Slovencev, Srbov in drugih Titovim partizanom iz Avstrije v letu 1945.

Štejem si v čast in dolžnost, da vam predstavim grofa Nikolaja Tolstoj.

K zvočniku je med ploskanjem pristopil grof Nikolaj Tolstoj se zahvalil za prijazen sprejem, nato pa podal ozadje svoje zadnje knjige, podčrtal prepričanje, da bodo ideje, za katere je bilo žrtvovanih toliko življenj, končno zmagale. Na stavljena vprašanja je grof N. Tolstoj šel v globino in še temeljiteje obrazložil pomen svoje knjige in ideje, ki so ga navdajale pri pisanju tega monumentalnega dela.

Ob pogledu po dvorani je videl veliko mladine slovenskega rodu in poudaril misel: "Tudi če mi ne dočakamo rešitve izpod komunistične tiranije, bodo moji in vaši otroci Nadaljevanje na str. 4

Vabimo na

27. SLOVENSKI DAN

posvečen slovenskemu jeziku

glavni govornik: dr. R. Suselj

Nedelja, 27. julija 1986

Na Slovenskem letovišču pri Boltonu

Slovensko-kanadski svet

Jezik je bistveni element vsakega naroda. Brez posebnega, svojstvenega jezika naroda sploh ni in ga biti ne more. Slovensčina je legitimacija in razpoznavno znamenje našega slovenskega naroda.

Več kot tisoč let so naši pradedje in kulturni delavci ohranjali, pilili in čistili slovensko govorico in jo končno dvignili na raven drugih kulturnih evropskih jezikov. Največji garači na tem polju so bili poleg drugih: Trubar, Čop, Prešeren, Slomšek, Gregorčič in Cankar. Brez teh mojstrov slovenske besede bi naš narod verjetno že zdavnaj utonil v neki mešanici južnoslovanskih rodov. Po posebnostih slovenskega jezika pa kljubujemo navalom tujcev in smo ohranili identiteto trdoživega in kulturnega naroda.

Boj za narodni obstanek pa se bije naprej, zadnja desetletja s posebno ostrino, ko nas malo večji slovanski bratje uradno potiskajo na stopnjo plemena, predvsem pa si prizadevajo uničiti naš jezik, da bi Slovenci tako postali del neke breznarodne proletarske mase, brez svojske kulture in brez narodnih posebnosti. Na srečo se je temu zadnjemu poskusu raznarodovanja uprl tudi mladi rod v domovini.

Naša narodna dolžnost je, da se te nevarnosti zavemo tudi Slovenci na tujem, in v pomoč onim doma, pomislimo na besede, ki jih je za svoj čas zapisal škof Slomšek:

Materin jezik je največja dota, ki jo moremo dati svojim otrokom!

Ne sramujmo se slovenske govornice, zato pridimo in prisluhnimo slovenski besedi!

Office of the
Prime Minister

Cabinet du
Premier ministre

June 6, 1986

Our file: 6155 052

Mr. Marta Jamnik-Sousa
Organizing Committee
Slovenian Home Guards
79 Watson Avenue
Toronto, Ontario
M6S 4E2

Dear Mr. Jamnik-Sousa:

On behalf of the Right Honourable Brian Mulroney, I wish to thank you for your letter dated May 30th, 1986 inviting the Prime Minister to attend a dinner in Tolstoy's honour, to be held on June 17th, 1986.

Although this event is deserving of Mr. Mulroney's encouragement, I regret that he is unable to accept your kind invitation. I hope you will understand that his current schedule is already to the point where he cannot commit himself to further engagements.

However, the Prime Minister has asked me to forward a copy of your correspondence to the Honourable Otto Jelinek, Minister of State for Multiculturalism, for his consideration.

Sincerely,

Lee S. Richardson
Lee S. Richardson
Director of Scheduling
and Special Projects

c.c. The Honourable Otto Jelinek

FULVIO TOMIZZA, italijanski pisatelj je napisal 1985 roman o zakonskem paru Vukovih iz Trsta. Mož Stanko Vuk je bil silno zaveden Slovenec, praktični katoličan. Vse do italijanske kapitulacije

je bil zaprt po vrnitvi v Trst je bil kot tak postavljen pred dilemo se opredeliti v OF in odobravati vse kar se je v njenem imenu počevalo. V roku par mesecev se je dogodila tragedija, oba zakonca sta bila na skrivnostni način umorjena. Šlo je nedvomno za politično likvidacijo. Partija je v

takoj poročala, da ju je ubila črna roka, dočim so znaki, da je posredi VOS bolj prepričljivi. Knjiga je imela velik uspeh, saj so jo natisnili v 50 tisoč izvodov. Škoda, da ni te snovi povsem slovenske pograbil kak zamejski pisatelj. Iz slovenščine bi se prevedlo na italijansko. Odpadlo bi stalno priževanje, da slovenski pisatelj ne more zaslužiti. Po sredi je tista strašna bojazen da bi ne našli pravega okvirja, ki bi ga odobrili v Ljubljani! Tako je uspel svobodni italijanski pisatelj v povsem slovenski temi!

Nadaljevanje s str.3

opozarjali na vnebovpijoče krivice. Verujem pa, da bodo ideje osebne in narodne svobode, človekovega dostojanstva, zmagale!"

Pozdrav novega torontskega nadškofa, njegove Ekselence, dr. Alojzija Ambrožiča:

Dragi prijatelji!

Ko sem prišel leta 1948 v Kanado in sem poskušal v slabi angleščini razložiti mojim šolcem kaj se je zgodilo v Vetrinju in Peggezu oozno v maju in zgodaj v juniju 1945 leta, so mi študentje mirno odgovorili, da Angleži niso zmožni kaj takega narediti. Pozneje, ko je Field Marshal Alexander postal Governor (namestnik kralja) v Kanadi, sem večkrat nameraval obiskati Governerja, da bi ga poprašal o izročitvi slovenskih Domobrancev Titu in Kozakov Stalinu. Na žalost tega (nikoli) nisem storil.

Vem, da govorim v imenu mnogih, ko izražam svojo globoko zahvalo grofu Nikolaju Tolstoju, da je napisal najnovejšo knjigo *The Minister and the Massacres*. Njegova knjiga *Victims of Yalta*, ki je izšla pred dnekaj leti, je bila zelo dragocen doprinos k našemu razumevanju zgodovine v tem, da je povečala našo zavest, kaj vse so ljudje zmožni prizadeti drugim v imenu ideologije progressa, ali celo v imenu pravice, ali enostavno samo iz sebičnosti. Njegova zadnja knjiga pa govori o smrti naših lastnih prijateljev in sosedov, o naših lastnih solzah in trpljenju in o strašnem grozodejstvu. Želim se mu zahvaliti za njegovo skrbno znanstveno raziskovanje, za njegovo vstrajnost in predvsem za njegovo predanost resnici.

His Grace The Archbishop
Coadjutor Archbishop of Toronto.

V zahvalo grofu N: Tolstoju je povzel besedo g. Otmar Mauser:

Count Tolstoy, distinguished guests, ladies and gentlemen:

Tonight,

we have come together as friends; friends who think alike, feel alike, and are determined to reveal the truth about an event that took place in May and June 1945: The forcible repatriation of thousands of Cossacks, other East-Europeans and Yugoslav refugees from the British occupied territory of Austria. Among them were some 12.000 Slovenians who were returned to their native soil and to their deaths at the hands of the Yugoslav communists. These events has remained unrecorded in the annals of human history because political expediency demanded that it be so. Its revelation would have been too damaging to the victors who fought for liberty, democracy, and freedom.

Lieutenant-General Charles Keightley, commander of the British Fifth Corps in Austria, 1945 (below left).

Major-General Robert Arbuthnott, commanding the Seventy-eight Infantry Division. Arbuthnott

objected three times to returning Cossacks from his Divisional area before succumbing to pressure from Keightley and Low.

For the past forty-one years, we have been a voice in the wilderness. Little attention has been paid to the plight of Slovenians. Being small in numbers, and limited in political influence, always occupying the back stage in Yugoslav, European, and World affairs, we are an almost forgotten people. Yet, our small nation suffered tremendous losses during, and after, the Second World war.

Now, through your efforts, count Tolstoy, and in your book, "The Minister and the massacres", the tragedy that befell our small nation is explicitly revealed. You gave that tragic episode a new dimension in both British and slovenian history. You direct the reader to have a good look at man's inhumanity to man in the so-called enlightened 20th century, a century that will be viewed by future generations as one of the bloodiest in human history.

For those of us in exile, human dignity, liberty, and the freedom of man attained a new meaning. Together with the people of the enslaved East-European nations Slovenians are determined to pursue truth, liberty, and democracy until freedom is restored where today international communism prevails.

Dragi g. grof Tolstoj!

Nocoj ste nas počastili s svojim obiskom, da se srečate tudi s tistim majhnim delom slovanstva, ki se imenujemo Slovenci. Hvaležni smo Vam, da ste se tako dobrohotno odzvali našemu vabilu, posebno pa smo Vam hvaležni za Vaše lepe in vzpodbudne besede in zlasti še, da ste v svoji knjigi *The Minister and the Massacres* posvetili našim vrnjenim domobrancem toliko pozornosti in jih tako vključili v univerzalno zgodovino, katere nihče več ne bo mogel zanikati.

Zato se Vam ob tej priliki za Vaše neumorno delo, ki ste ga opravili v prid resnice in svobode zaslužjenih vzhodnoevropskih narodov - med temi tudi slovenskega - iskreno zahvaljujemo.

Dear count Tolstoy, on behalf of all of us here tonight, and especially on behalf of those whose voices were silenced in the massacres of May and June of 1945 in Kočevski Rog and other places of mass executions in Slovenija, we thank you for accepting our invitation to be with us tonight. We thank for your love of truth, for your courage, and for your relentless work in writing the story of those individuals who paid with their lives in order to satisfy the ambitions of a few insensible men.

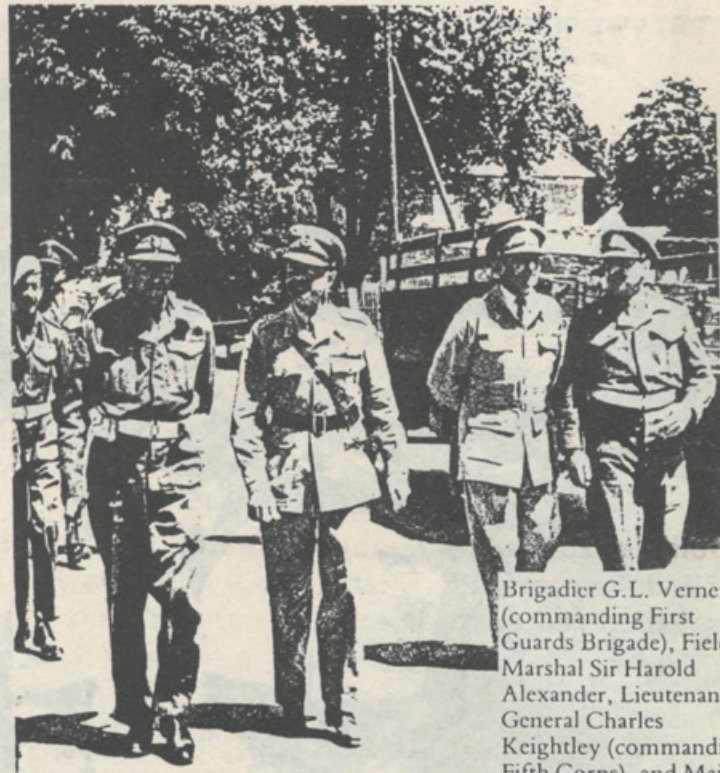
For this you have earned the eternal gratitude of all the enslaved peoples of Eastern Europe, and especially of all those Slovenians who love liberty, freedom and democracy.

May God bless you and be with you always! Thank you!

Na koncu je grof Nikolaj Tolstoj podpisoval knjige in se prijateljsko pogovarjal.

Lep, pomemben večer, ki bo vsem ostal v nepozabnem spominu.

Udeleženec

Brigadier G.L. Verney (commanding First Guards Brigade), Field-Marshal Sir Harold Alexander, Lieutenant-General Charles Keightley (commanding Fifth Corps), and Major-General Murray (commanding Sixth Armoured Division) visiting Viktring Camp on 4 June 1945.

*To the Editor of "Slovenska Država",
Vladimir Mauko - from Nikolai
Tolstoy - 17 vi 86.*

*To Vladimir Mauko, who knows
the truth & has the courage
to stand up for it as
Count Tolstoy does, &
thus saves Canada well!*

Posvetilo v knjigi "The Minister and the Massacres", ki sta ga napisala za našega urednika grof N. Tolstoj in novinar in urednik P. Wirthington 17. junija 1986 na "Večeru z Nikolajem Tolstojem".

*Peter Wirthington
17 June 86*

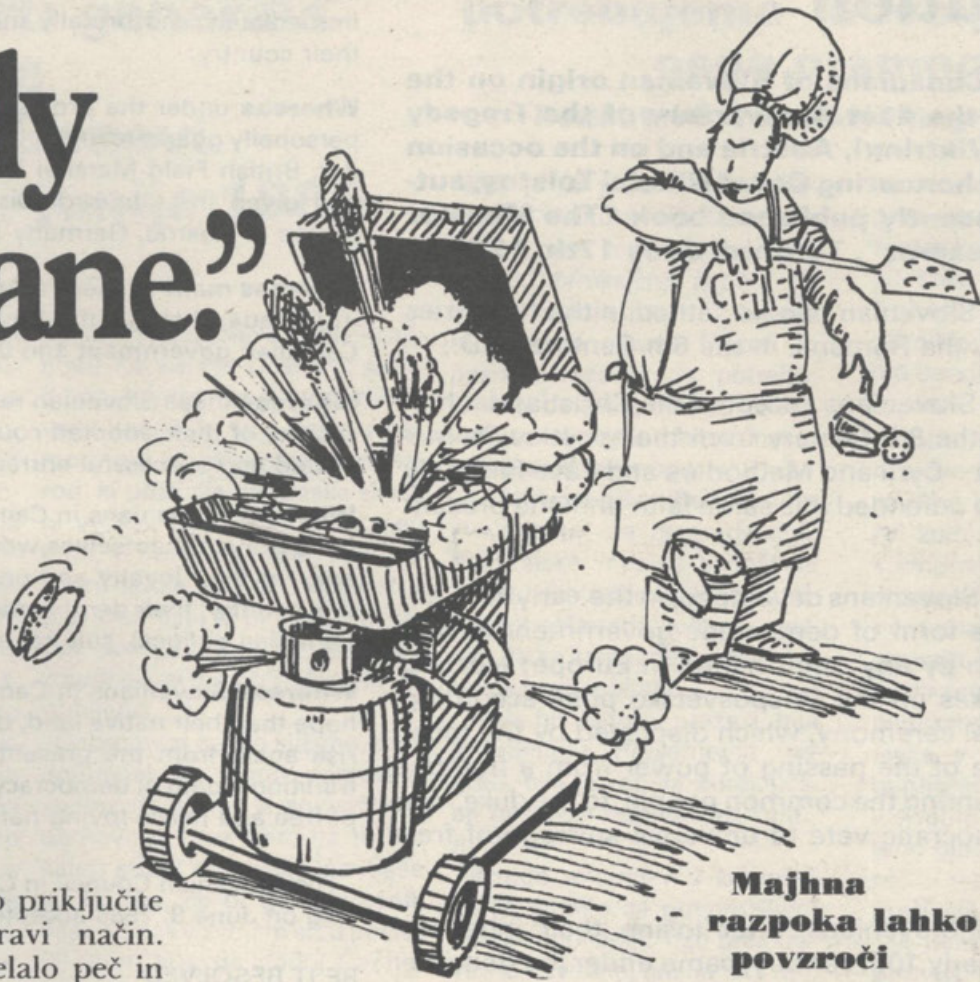
Baron Aldington in 1962. In 1945 he had been Chief of Staff to General Keightley, on whose behalf he arranged the repatriation of some 75,000 Cossacks and Yugoslavs.

Toby Low, Deputy Premiership of Harold Macmillan (1957-63). Low was knighted in 1957 and created First

"Live Safely with Propane."

Plinski vrtni kuhalniki za poznana "slavja na prostem" so udobne in ekonomske peči za kuhanje zunaj hiše, paziti pa morate da so vedno v najboljšem stanju in jih morate uporabljati pazljivo.

Vsako poletje se "kuharji" ponesrečijo in nepremičnine so večkrat poškodovane vsled požara povzročenega vsled slavja na prostem. Tu nudimo nekaj kratkih navodil da slavje na prostem ("barbecue") ne konča z dimom in pepelom.

Majhna razpoka lahko povzroči največjo eksplozijo.

1. Je samo en pravilen način, kako lahko priključite propane cilinder z "barbecue" pečjo - na pravi način. Drži se točno navodil podjetja, ki je izdelalo peč in drži cevi goriva proč od kovinskih delov iste, ki lahko postanejo vroči.

2. Preglej peč za možne razpoke stalno. S krtačo in milom ter vodo idi preko vseh delov da ugotoviš možnostne razpoke, kjer so kolena in odprte valčne zaklopke. Če je kje razpoka, jih bo ta milčna tekočina pokazala kot mehurčke.

3. Drži barbecue peč vsaj deset stopal v stran od stavbe, napušcev in materiala ki se rad vname.

4. Ne poizkušaj prižgati barbecue ki je zaprt. Ko se ne vžge, zapri odpiral in počakaj vsaj pet minut pred naslenjim poskusom prižganja.

5. Ko končaš, zapri vse zaklopke.

6. Nikoli ne smeš prinesiti propan cilinder v hišo.

7. Če slutite, da vaš barbecue ne dela več pravilno, ga dajte v pregled strokovnjaku.

Zagotovi si sam, da ne boš moral povabiti gasilcev na naslednji barbecue. Za brezplačno brošuro "Living Safely with Propane" vstopite v stik: Consumer Information Centre at 555 Yonge Str., Toronto, Ont. M7A 2H6, ali če kličite brezplačno št. (416) 963-1111 ali če kličite brezplačno št. 1-800-268-1142. Prebivalci Ontaria z area code 807 lahko kličejo št. 416 collect.

Ministry of Consumer and Commercial Relations
Ontario
Minister, Hon. Monte Kwinter
Premier, Hon. David Peterson

ANNOUNCING THE PHOENIX

Just what you have been waiting for.

A new conservative monthly, with news and views that others ignore.

For the facts on what is happening today, for views and in-depth research, here is a newspaper which you will want to read from cover to cover. You may not always agree with it, but it will stimulate and provoke you. Become a subscriber to The Phoenix and get a different perspective on the news.

TRY IT YOU'LL LIKE IT.

THE PHOENIX

P. O. BOX 1122
POSTAL STATION Q
TORONTO, ON M4T 2P2

Branka Lapanje, Ph. D. Publisher and Editor.

A. Janus Raudkivi - Contributing Editor

Published monthly

Subscription rates: \$7 for six months or \$16 for one year. Special two year subscriptions are \$27. Single copies are \$1.50. Overseas rates are: \$19 for one year, \$35 for two years. Airmail: \$25 for one year, \$45 for two years.

Advertising rates on request.

Župnijska hranilnica in posojilnica "Slovenija"

Vam nudi razne finančne usluge: Posojila za hiše, avtomobile, potovanja, študij itd. Vaši prihranki pa se obrestujejo po najvišji možni stopnji.

**Poslužite se naše
slovenske finančne ustanove!**

URADNE URE

na Manning Ave., Toronto

Torek - sredo _____ 10 a.m. - 3 p.m.
Četrtek - petek _____ 10 a.m. - 8 p.m.
Sobota _____ 10 a.m. - 1 p.m.

Tel.: 531-8475

na 739 Brown's Line, Toronto

Torek - sredo _____ 10 a.m. - 3 p.m.
Četrtek - petek _____ 1 p.m. - 8 p.m.
Sobota _____ 10 a.m. - 1 p.m.

Tel.: 255-1742

v Hamiltonu pri sv. Gregoriju Velikem

Vsak petek od 4h do 8h zvečer.

Tel.: 561-9952

Resolution

adopted by Canadians of Slovenian origin on the occasion of the 41st Anniversary of the Tragedy at Vetrinje (Viktring), Austria and on the occasion of the dinner honouring Count Nikolai Tolstoy, author of the recently published book "The Minister and the Massacres", Toronto, June 17th, 1986.

Whereas the Slovenian people settled in the territories abandoned by the Romans, in the 6th Centurz A. D.;

Whereas the Slovenians accepted the Christian faith in the middle of the 8th Century from the apostles St. Modestus, and St Cyril and Methodius and have faithfully preserved and defended this same faith until the present time;

Whereas the Slovenians developed, in the early 9th Centurz, a unique form of democratic government at that time unknown by any other nation in Europe; electing their own dukes on the Gosposvetsko polje according to a traditional ceremony, which displayed by the most vivid example of the passing of power from a free peasant, representing the common people, to the duke, elected by a democratic vote of universal suffrage of free peasants;

Whereas the Slovenians, after losing their independence in the early 10th century, came under the domination of their more numerous neighbours, whose germanization and italization efforts they miraculously resisted for over 1000 years;

Whereas the Slovenians, by the end of World War I., were the foremost promoters of the independence of the Slavic peoples in the Austro-Hungarian Empire, achieving independence on the 29th October 1918, by forming the first independent government in their modern history;

Whereas the Slovenians joined with their Croat and Serb cousins in the Kingdom of Yugoslavia, wherein they attained reasonable political, cultural, religious and economic freedom, but also experienced the disappointment of losing over one third of their national territories to their neighbours, and the frustration of not attaining the full degree of their national aspirations;

Whereas during the Second World War the Slovenian people, in their efforts to defend their country from totalitarian neighbours (Germans, Italians and Hungarians), displayed unselfish and utmost loyalty to the Allied cause; disassociating themselves from any alliance with said totalitarian forces and courageously, though unsuccessfully, defending their homeland from occupation by the invading Axis forces in the Spring of 1941, in a contest reminiscent of David and Goliath;

Whereas the Slovenians suffered enormously during the war, as a consequence of their decision to join the forces of the defenders of democracy months before the local communists, influenced by Hitler's invasion of Russia, decided to switch their support from Hitler to Stalin;

Whereas the Slovenians subsequently were subjected to the terror and atrocities not only of the conquerors, but also of the communist partisans, who took advantage of the political vacuum arising from the occupation and who, from the earliest beginnings, were determined to impose the Marxist ideology upon the democratic Slovenian people, thereby preventing the concentration of all national forces in the struggle against the Axis conquerors;

Whereas the Slovenians, desirous of preserving their traditionally democratic way of life and unwilling to succumb to the alien ideology, were forced to defend themselves from mass executions by these political adversaries;

Whereas over 60.000 democratic Slovenians, realizing that they would be prevented from deciding their political future by a democratic vote, decided to abandon their native land, seeking refuge with the British and American Allied forces in Austria and Italy;

Whereas the ill-advised British Military Authorities in Austria decided to forceably return some 12.000 of these anti-commu-

nist fighters and their families, who without any trial were immediately and brutally massacred as so-called traitors to their country;

Whereas under the protest, the remaining thousands were personally guaranteed political asylum by the Allied commander, British Field Marshal Earl, Viscount Alexander of Tunis and given the status of Displaced Persons in the refugee camps of Austria, Germany and Italy;

Whereas many of these refugees eventually found sanctuary in Canada, through the humanitarian understanding of the Canadian government and the Canadian people;

Whereas these Slovenian refugees as hardworking and loyal citizens of their adopted country, Canada, have become respected and successful entrepreneurs and grateful citizens;

Whereas Slovenians in Canada during the past four decades have proven themselves worthy of the trust of other Canadians, for their loyalty and unmatched respect for the laws of this country, their democratic sense and their integration into Canadian political, cultural and economic life;

Whereas Slovenians in Canada, at the same, still live in the hope that their native land, once a pioneer in democracy, will rise again from the present intolerable dictatorship, to her traditional path of democracy as an equal partner in the family of free and peace-loving nations of the world;

The Slovenian Council in Canada, at its recent regular meeting on June 9, 1986 accepted the following resolutions;

BE IT RESOLVED

That the Slovenians urge the representatives of all three levels of Canadian government to steadfastly refuse any further invitations to the official Yugoslav emigrant's picnics held annually at Škofja Loka and Kočevje, the sacred grounds where our brethren were so brutally and cruelly tortured and killed;

That the Canadian Federal Government urge the Yugoslav government, in the name of civilized humanity, to discontinue its celebrations of revelry, dancing, music and indulging on the graves of our martyrs;

That Slovenians be urged to inform their children of the background of these sacred places, now that the author Count Nikolai Tolstoy has unearthed the evidence of these massacres and exposed them to the entire civilized world;

That Slovenians urge the Canadian authorities to discourage official Yugoslav agencies, such as SIM (Slovenska izseljenska matica) who through cultural exchanges and other agents have lately intensified their interference with the lives of Canadians of Slovenian extraction, thereby creating tension, strife and family discord in our community.

This resolution is to be submitted to the Canadian and Yugoslav authorities.

TORONTO

Še o tiskarskih škratih...

V štev. 5 (maja 1986) S. D. smo objavili na strani 7 v zadnjem stolpcu popravek in uredniško pripombo kateri pa je hudomušni tiskarski škrat odgriznil. "Rep", ki bi se moral tako glasiti: ("...razgovori v Buenos Airesu lani, ko sem bil na obisku v Argentini, pa smo se vsi strinjali, da so trenutno privatnega značaja in jih takrat in sedaj ni še oportuno objavljati. Glavni urednik S. D.). Vse prizadete prosimo, da to upoštevajo, spredmejo na znanje in da to opustiv "tiskovnega škrate" razumejo. (Ured. S. D.)

ŠE O RAZLIČNIH ORGANIZACIJAH V TORONTU....

ZADNJIČ SMO poročali o uspešnem delovanju Lovskega društva, ko smo poročali o vsebini lovskega vestnika. Manj razveseljivo so dogajanja v drugih

društvih. Razen redkih piknikov, že ne spravijo ničesar več skupaj. Članstvo upada in stari člani se ne morejo posvetiti klubu čas kot pred mnogimi leti. Sledijo prepiri in načrti, ki ne odgovarjajo več stvarnosti. Kdo ve, ali ne bi bilo boljše take klube "likvidirati" vrniti vplačila članom in presežek predati organizacijam, ki tako nujno rabijo podporo. Ko ne bi doma bilo vse obsegajoče diktature, bi bila v takem slučaju odlična prilika zgraditi hišo slovenskega izseljenstva, nekaj muzeja oz. uradi za povezavo vseh organizacij in stalno razstavo nagradnih izdelkov, zgodovinskih dejstev iz slovenske naselitve v Kanadi.

SLOVENCİ VAŠA PRAVICA!

Slovenska ustava člen 212 določa: "Vsi državni organi ter drugi organi, samoupravne organizacije, skupnosti in posamezniki, ki opravljajo družbeno službo na območju Slovenije, poslujejo v slovenskem jeziku." **Komur je torej pri srcu slovenstvo naj cariniku, sprevodniku in natakarju govori in zahteva vse samo v slovenščini. Najvišji zakon republike je na Vaši strani!!!**

JOVANKINE SREČE in nesreče. Kot poroča Reuter iz Beograda se je 25. junija letos vdova Josipa Broza Tita pojavila v spremstvu dveh "civilistov" na kongresu Komunistične partije Jugoslavije. "Civilista" sta preprečevala fotografom, da bi slikali to situacijo, ker ji je vodstvo Kongresa preprečilo vstop. Ona je stara zdaj 61. let in je zadnje čase tožila jugoslovansko vlado za večjo dedovščino kot so ji jo dali po smrti Tita, ki je umrl 1980. leta.

BLOKADA izvoza sveže hrane zaradi Černobila iz Jugoslavije za zapad je povzročila na desetine milijonov dolarjev škode in razburila duhove. "Razgledi" 23. maja 1986 komentirajo zapad: je pokazal svojo barvo, uvrstili so nas v vzhodno evropski komunistični blok. Dejstvo je namreč, da je v Avstriji bilo več radijacijskega obsevanja, pa ji niso delali nobenih težav!

POLITIČNI PRESTOPKI: Partija jih imenuje politični "kriminal". V Teleksu 13. 3. 1986 so za 1985 med drugimi naštet: Razni sovražni napisi in razna pisanja gesel po zidovih. Najbolj vznemirljivi so bili letaki z izredno sovražno vsebino. In groza grozot: Nekateri ne poznajo nobenih družbenih in moralnih vrednot, ker skrunijo spominska obeležja NOB. V zadevi res pravih moralnih vrednot so pred kratkim pisali o grobovih žrtev iz Jelendola. Še med revolucijo so jih prekopali iz jam in jih pokopali na Ribniškem pokopališču. Po uspešni revoluciji so partizani prevrnili vse spomenike in začeli prekopavati grobove. Ko so prišli do krst in so hoteli razmetati trupla, so ljudje začeli kričati, naj puste mrtve na miru. Tako je KPS dajala vzgled in tako sedaj žanjejo!

MAHANJE V PRAZNO: V Sloveniji je bilo dokaj kritike ob priliki smrtne nesreče z avtomobilom silno sposobnega zdravnika dr. Marka Godine. Dobesedno so napisali telek 20. 2. 1986: "Zakaj, recimo, tudi takšnih dragocenih ljudi ne moremo čakati s službenimi avtomobili, da jim ne bi bilo treba samim v ta naš cestni kaos". Pisec gornjega stavka deli državljane v dva razreda: en razred, ki se naj pobije na slovenskih cestah in v drug razred, ki se ga mora očitati! Oglasil se je tudi odločni Bojan Štih, ki se pritožuje nad izrazito razredno družbo, ki jo takole označi: MRTVA DRUŽBA v kateri so vsi, ki še mislijo, delajo, raziskujejo, odkrivajo, učijo, vzgajajo in ustvarjajo. Ti so množica brez pravic, brez možnosti in brez vzpodbude (materjalne, op. ur.).

Spominska proslava ob štiridesetletnici smrti generala Leona Rupnika na Orlovem Vrhu v Genevi pri Clevelandu 14. in 15. junija 1986

Dragi prijatelji:

Vsako leto, ko se zberemo na tem kraju, se mi zdi, kot da gremo duše iskat. Navadno tudi dež pripomore, da smo lahko čim bolj zbrani, proč od vsakdanjega hrupa, sami s seboj zaprti v tisti krog časa in ljudi, katerih se danes spominjamo; o skoroda sliši hojo po dračju in listju in celo kriki umirajočih se zde tako blizu in resnični, kot da je takoj za robom Teharje in v tisti grapi Kočevski Rog.

Lani, za 40 letnico, sem marsikje slišal napol izgovorjeno misel, da je bila ta obletnica vse, kar narod od nas pričakuje in zahteva; da smo pač izvršili svojo dolžnost in bodočnost lahko prepustimo času in mlajšim ljudem. To je povsem zgrešeno. Bog nas je izbral za priče tistih strašnih dni, zato nas nobena obletnica ne odvezuje obljub, ki smo jih takrat dali svojim bratom, prijateljem in soborcem. Dokler domovina ni svobodna, tako dolgo moramo stati na okopih slovenstva, tako dolgo moramo govoriti o naši borbi, ne za maščevanje, ampak kot klic naših vzorov, ki so verovali in delali za boljši svet, a ko so bili za te mladostne sanje prevarani, so tudi svojo kri dali na oltar domovine. Ne dopustimo, da bi bila ta kri zastonj prelita. Ko nekateri odhajajo, moramo drugi stopati na njih mesta, vsak po svojih močeh, naj bo to z zgledom, besedo ali celo s svojo trmo in kdor nič tega ne zmore, naj priloži kak dolar, ker tudi ta včasih koga obdrži. Pokojni France Grum je neštetokrat dejal: Nič ne pomaga, če lahko ali težko, radi ali neradi, moramo! Domobranec sem bil in domobranec bom tudi umrl.

Vse kaže, da je letošnja proslava že na pragu nove dobe. V domovini že nekaj let vre; mladina se nič več ne zadovolji z režimsko propagando, ampak hoče popolno resnico o dobi, katero režim tako enostransko podaja, da je na eni strani peščica herojev, na drugi strani pa narod zločincev in izdajalcev. Oblast se zaenkrat še upira in kot divjak kriči o izdajstvu in velikih zločinah domobrancev. Toda to bajko verjamejo samo še tisti, ki imajo od tega koristi, dočim narod že zdavnaj ve, da je slovenska bodočnost samo v resnični svobodi in samostojni državi, ko bo narod na svoji zemlji svoj gospod. Prav gotovo bo ta razvoj pospešila tudi nova knjiga pisatelja Nikolaja Tolstoja The Minister and the Massacres, ki je prejšnji mesec izšla v Angliji. Nimam namena podajati kakšen resume te knjige, reči pa moram, da je grof Tolstoj slovensko ime in še posebej komunistično revolucijo pri nas svetu prikazal bolje kot bi to mogel kdorkoli od nas. Ob branju tisti dnevi solza in krvi oživijo pred nami, kot bi se danes

godili pred nami, ne sicer v tisti ostri grozi, ki je parala srca, ampak v nekim zmagoslavju, ki nas navdaja s ponosom, da smo Slovenci. To je brez dvoma velik in dragocen kamen za stavbo slovenske bodočnosti, na nas pa je zdaj, če ga bomo znali prav obrniti in uporabiti. Zdaj imamo ponovno priliko, da ob tej narodni identiteti, vstanemo in glasno zahtevamo svoje pravice. Maščujmo se za veliko krivico, katero so nam storili, maščujmo se tako, da bomo veliko žrtev naših bratov postavili za temelj osebne in narodne bodočnosti. Osebnost sem že dolgo prepričan, da je med nami dostikrat kaj narobe prav zato, ker se potihem in skrivaj odpovedujemo tistemu, kar nam je nekoč pomenilo vse. Tako sami prazni nimamo kaj dati svojim družinam, še manj pa skupnosti, katere del smo. Nekateri mislijo,

da je poštimentstvo, čakanje in gledanje od daleč najboljša pot za te razburkane čase. To ni modrost, to je začetek konca, saj človek brez ideje, ki mu daje življensko silo in smoter, ni osebnost ampak kaj hitro postane tarča ceste in slabe družbe, tudi mnoge slovenske družine pa so dokaz za to, čeprav se o teh malo govori.

Kako vse dragače je bilo včasih! Le osvežimo si spomin! Celo med revolucijo, ko je iz vsakega grma prežala smrt, je življenje vse lepše vabilo: znali smo zapeti, veseli smo bili sončnega dne; domača streha, njiva ali pogled v gore, v vsem je bil vir moči, upanja in bodočnosti, za kar je bilo vredno živeti. Čutili smo dolžnost do naroda in domovine, saj je bilo vse to takorekoč vraslo v naš življenski program. Da bi to srečo ohranili, so naši fantje in moške pustili vse in šli k domobrancem, ne na ukaz ampak iz dolžnosti, ker so verjeli škofu Rožmanu, da je komunizem največja nesreča za slovenski narod. V tem boju so partizani samo bežali in bi nikoli ne zmagali, če bi jim oblasti ne dali zapadni zavezniki. S pokoljem svojih idealnih nasprotnikov že po koncu vojne pa so komunisti potrdili, da je imel škof Rožman prav. Proti tej veliki laži 20. stoletja so šli naši bratje brez misli na plačilo, gnani le od ljubezni do svojih domov in družin. Tudi ko so bili po angleški izdaji do kraja razočarani, jim za ta korak ni bilo žal in so kot del te osebne dolžnosti sprejeli tudi smrt. So med nami možje, Kozina, Zajec in Dejak, ki so bili pahnjeni v ta smrtni ples in ti so nam priča, da je bilo mladim težko umirati, a tožbe niti tedaj ni bilo iz njihovih ust, smrt je bila le dopolnitev popolnega žrtvovanja. Ali kdaj pomislimo, s kakšnim ponosom bi se Amerikanci spominjali teh

poklanih bataljonov, če bi bili njihovi? Kaj pa mi? Dostikrat se vedemo, kot da nas je strah njihovega imena. In tega dejstva nas mora biti sram in strah, ker narod, ki pozablja na junake skoro ni vreden bodočnosti... In med temi, ki obračajo hrbet, niso navadni ljudje ampak dostikrat v prvi vrsti tisti, ki bi nam radi kazali pot pa so v tej ideološki zmedi sami najbolj slepi in izgubljeni.

Dobro nam de, ko slišimo, da v domovini že javno zahtevajo spomenik vsem, ki so padli za domovino, brez ozira na to, na kateri strani revolucije, še lepše pa bi bilo, če bi tak spomenik vsak od nas v svojem srcu postavil tistim, ki so ga vredni. Čez nekaj mesecev, 4. septembra bo poteklo 40 let od mučeniške smrti gen. Leona Rupnika, ki je bil oče Slovenskega domobranstva. Prav in pošteno je, da ga sodimo po njegovih delih v času stiske, ne pa pet, deset ali dvajset let pozneje, ko so razni politični modrijani že vedeli, kaj bi bilo v tistih časih pametno in kaj je bilo zgrešeno. Rupnik je že takrat vedel, da bo služba težka in odgovorna, a kot Slovenec jo je sprejel kot dolžnost, rekoč: "Vojak sem, domovina me kliče! Tu sem!" Kakor je bil trd in zahteven do sebe, prav tako je od svojih domobrancev zahteval popolno zvestobo, hrabrost in plemenitost, ker se je zavedel, da bodo le boljši ljudje prinesli boljše čase. Napisal jim je svoje zapovedi, med katerimi so bile zgornje tri na prvem mestu. Vedno je gledal le na blagor domovine in preprostih ljudi. Tudi njegove zadnje besedese bile: "Živela Slovenija!" Mislim, da morajo ob teh potezah njegove osebnosti, umolkneti vsi tisti, ki ga gledajo le s političnimi očmi, v resnici pa ne poznajo ne njega ne časa, ko so bile oči vseh obrnjene vanj kot v rešitelja, kajti - drugega takrat nismo imeli, ki bi bil pripravljen sprejeti to žrtev.

Bodimo ljudje in dajmo vsakomur, kar mu gre! Nič več ne zahtevamo, pa tudi nič manj ne sprejememo! Iz naših družin odstranimo tiste črne madeže, ko je domobranska ideja marsikje znamenje nasprotovanja; je kamen spotike, ki razbija družine in meč, ki naše skupnosti kolje na dvoje, na naše in ne tako naše, namesto da nam bi bila misel nanje luč, ki svetli v boljše dni. Vsaj zdaj, ko drugi trgajo zaveso s petinštirideset let stare laži in naš boj za golo življenje prikazujejo svetu tak kot je v resnici bil, ne glejmo na drug drugega slabosti, ampak na korist domovine, ker le tako bomo vredni dočakati boljših časov, za kar so živeli in umirali naši bratje, od generala Rupnika pa do zadnjega domobranca. Naj jim bo lahka

"Pesniki nas ne bodo rešili, mi potrebujemo dovolj nakopane premoga!"

Podelitvi Prešernovih nagrad na rob

Bilo je tik pred dnevom slovenske kulture -Prešernovim praznikom, ko je vpil v Beogradu tamkajšnji župan, da našega stanja danes ne morejo rešiti razni pisuni, filozofi in pesniki, marveč da potrebujemo le delavce, ki bodo izdelovali dovolj avtomobilov, nakopali dovolj premoga...

To je resda bilo v Beogradu in ni verjetno, da bi predsednik beograjske mestne skupščine vedel, da v Sloveniji praznujemo 8. februarja kulturni praznik. Pa se zategadelj preselimo raje kar v Ljubljano.

Tu je bil kulturni praznik, bila je podelitev Prešernovih nagrad, bila je zapeta Zdravljica, bil je govor ministra za kulturo...

Mnogo tovarišev v kravatah se je zvrstilo za govorniškimi odri po Sloveniji. Tisti brez kravata, ki navadno, (ali na tudi ne), dobivajo Prešernove nagrade, so poslušali (ali pa tudi ne) tovariše v kravatah, kako lepo in ganljivo so govorili.

Svet je to gledal in poslušal in moral je biti ganjen...

Upati moramo, je dejal dr. Kmecl v svojem govoru. Tako kot je upal Prešeren! Nobeno jamranje nas ne bo rešilo, le upati moramo! Ampak nekateri upajo, (tega ni rekel Kmecl) že 40 let. V kaj upa Ivan Mrak, naprimer? S temi "malenkostmi" se minister Kmecl ni ukvarjal. Pa ker je že bilo vse tako kulturno, je prav, če pogledamo kako je zares s kulturo v jugoslovanski Sloveniji. Prav je, da to pogledamo tudi zategadelj, ker o tem ni bila spregovorjena skorajda niti besede.

Za tako početje pa moramo spet skočiti k beograjskemu županu: "Pesniki nas ne bodo rešili!" In v duhu tega gesla seje seme in poskuša obroditi sad tudi kultura v Sloveniji. Avtorski honorarji so namreč tako vzpodbudni, da ga mora pisatelj ali pesnik eno četrtino izročiti strojepiski, če hoče, da mu besedilo natipka.

Ganljivo je in nevredno človeka, da mora delavec za strojem ali zidar početi še kaj drugega, če hoče preživeti. S svojim delom, s svojo plačo ne more preživeti in tako ni čudno, če nekim voditeljem, (ampak kdo je "izvolil" neuke voditelje!) prihaja na misel dolgoročna narodnostna rešitev: najprej plačajmo zidarje in rudarje, pesnike pa si bomo lahko privoščili v boljših časih.

Marsikomu je jasno, kam pelje gospodarsko stanje v Jugoslaviji, le tistim, izgleda, ki v tej državi odločajo, jasnino na debelo prekriva koprena zmede. Ni jim razumljivo, da si predvsem gospodarstvo žaga vejo, na kateri sedi, če odžaga pesnike. Kako je z razvojem, je prav

zemlja, v kateri počivajo, naša hvaležnost in zvestoba pa naj bosta dve lučki, ki bosta še dolgo

tako marsikomu jasno. Da bodo gospodarstvo rešili le izobraženi in kulturno osveščeni ljudje! Kako bodo lahko kulturno osveščeni, če ne potrebujemo pesnikov? Tega pa najbrž ne ve niti beograjski, niti kateri drugi župan.

In tako se zdaj jugoslovansko in slovensko vodstvo ukvarja z mislijo, da bi začelo varčevati pri kulturi še bolj kot že sicer sramotno varčuje. Kot rečeno, o tem niso govorili ob kulturnem dnevu. Če bi hoteli o tem govoriti, bi morali tudi povedati, da prenekateri naš publicisti ali pisatelji nadvse uspešno objavlja v kapitalistični Avstriji, naprimer. Objavlja zato, ker ga v Avstriji za njegovo delo pošteno plačajo! On pa - nerodna reč - mora navsezadnje tudi preživeti.

Ni dvakrat reči, da ne bodo poznejši rodovi s ciničnim ponosom ugotavljali, kako se je predstavnik malega slovenskega naroda uveljavil v velikem nemškem jezikovnem morju. Prav s takim ciničnim ponosom, kot danes govorimo o slavnih Slovencih v habsburškem cesarstvu. Ja, ampak tisti Slovenci so delali v svoji državi! Današnji pa morajo, obupani nad radostmi samoupravnega socializma, služiti tuji državi, da se lahko uveljavijo in da sploh dostojno preživejo.

Saj v Jugoslaviji ne potrebujemo pesnikov...

Moramo pa, (s Kmelcom), upati...(?)

Hotimir

PRIVELIGIRANI razred pa po Štihu predstavljajo: birokratski, plutokratski, gospodarski, vojaški in športni izbranci, ki so si znali olajšati svoje življenje in delo. Zato imajo salonske vagone, helikopterje, hidrogliserje, mercedese, jahte in posebne avione. Med to privilegirano družbo tudi prišteva prekupčevalce, oderuhe, špekulante, ponarejevalce denarja, managerje izgub, poslovneže, načrtovalce nekoristnih mastodontskih investicij, praznoglave športnike, sovražnike narave, politološke blebeteče, polpismene in nepismene delilce dohodkov in samoljubne samoupravljalce socialne in moralne nesreče vseh nas. Kot se vidi Štih povsem točno in še kako obširno navaja izkoriščajoči razred slovenskega kaosa. Ne imenuje pa krivca to je odločujočih funkcionarjev slovenske partije, ki je izvedla revolucijo in danes hoče držati oblast za vsako ceno. Mahati po povsem negativnih posledicah revolucije in partije ne pa udariti po viru in korenu bo komaj privedlo do temeljnih politično ekonomskih sprememb!

goreli na njihovem grobu, saj so padli za našo svobodo!

S. P.

V pričakovanju slovenske Antigone

»It was the best of time, it was the worst of times...« S temi besedami začne Charles Dickens svojo povest O dveh mestih. Bili so najboljši časi, bili so najslabši časi! Bili so časi, ko smo Slovenci pokazali svoje najboljše lastnosti: ljubezen, požrtvovalnost, hrabrost, odkritost, domoljubnost, vernost, navezanost na svoj jezik, zemljo, pesem. Bili smo veliki ljudje v težkih časih.

Pokazali pa smo tudi naše najgrše grehe, za katere nas bodo tepla še stoletja, za vse tisto, kar se je zgodilo pod trojno okupacijo in revolucijo: zagrizenost, krvoločnost, hinavščino, sadizem, oblastiteljnost, nestrpnost, pripravljenost pobijanja v službi tuje ideologije, odpoved slovenski tradiciji, sovražstvo do vere, zakrknjenost, strahopetnost, suženjsko zagledanost in klečeplazenje tujemu.

Bil je čas največje dobrote, bil je čas največje hudobije — to lahko pričamo mi, ki smo doživljali in preživeli tiste čase. Bil je čas, ko se je našemu narodu, razdeljenemu med tri okupatorje, že kopal grób, ko mu je že zvonilo k pogrebu, ko se je pojavil še njegov četrti sovražnik — komunizem.

In vstala je neumljiva sila iz naroda — Vaške straže in iz njih je zraslo Slovensko domobranstvo, slovenska narodna vojska. Vstalo je, ne da bi se spraševalo, kakšni so interesi velikih sil, vstalo je v obrambo slovenstva, njegove kulture in vere v najtežjih trenutkih, ki mu jih je bilo kdaj usojeno živeti. Slovensko domobranstvo je stopilo na okope naroda, ne iz želje po oblasti, ampak da mu dá vsaj nekoliko oddiha na njegovi poti na Golgoti. Težak je bil boj, strma je bila pot, boleči so bili udarci, grenko je bilo zasramovanje.

Že se je svetila zarja miru na obzorju in oznanjala novo življenje izmučenemu človeštvu, ki pa je pomenila našemu narodu še zadnje postajo križevega pota. Bil je čas največje hudobije, ko so sile pekla dobile proste roke. Nad našim narodom sta si podala roke vzhod in zahod, mešetarila sta zanj kot za živino, pripravljeno na klavnico. In klavec je bil lastni brat-komunist!

Slovenska vojska, ki se je zatekla v zibelko naše državnosti in svobode — Koroško — je bila sramotno izdana prav zanj. Začeli so romati tovarnjaki živega blaga — slovenskih domobrancev — tiste majske dni pred 41. leti, da se dovrši kupčija, ki so jo sklenili veliki trije v Jalti. Nad narod svobodnjakov je bilo treba po črki kupčije vzpostaviti narodu tuj, ume ten in človeka nevreden politični sistem, ki še nikjer na svetu ni dal uspeha.

Polniti so se začele kraške jame, rudniški jaški in strelski jarki s trupi najboljših sinov naroda. Krvave roke rdečih krvnikov se niso ustavile pred jokom dojenčka, ne pred sivo glavo starca — tožbe mater in kriki deklet v smrtni grozi so podžigale njihovo krvoločnost.

Dvanajst tisoč fantov in mož je prejelo vdano in z molitvijo na ustih mučeniško smrt in slovenska zemlja je sprejela usmiljeno junake-mučence, ki so se borili za vse, kar nam je bilo najbolj sveto: Bog, narod, domovina.

Dvajseto stoletje — stoletje okrutnosti, si je izmislilo zanie vek. Od tod veliki molk o njih. Še do danes ni naš narod zvedel ne za pravo število pobitih in poklanih ne za kraje morišč ne za muke, ki so jih pretrpeli zanj. Zemlja, ki jim je dala življenje, je popila njihovo kri, sprejela jih je vase, da so postali del nje, in danes nam reke in potoki Slovenije žubore o njihovem junaštvu, gozdovi Kočevskega Roga hranijo njihove sanje, iz rudniških jaškov Teharij vro njihove molitve.

V mesecu juniju, ko se spominjamo naših mrtvih borcev, ne bodo gorele svečke na njihovih grobovih. Tako mi kot oni čakajo usmiljenih rok slovenske Antigone, ki bi ponesla njihove strohnele kosti v blagoslovljeno zemljo. Vemo in trdimo: Pride dan in morda niti ni tako daleč, morda ga v naši majhnosti ne vidimo, da se bliža, da je že tu — ko bo stopila pred moderne Kreonte in jim zabrusila v obraz resnico o spoštovanju mrtvih, kar je bil zakon barbarom od začetka sveta: »Njih zakon ni od danes, ne od včeraj, na vek velja, nihče ne ve, od kdaj!« Morda je že bilo rojeno dekletce, v katere srce je Bog vsadil pogum in moč, in ki bo zahtevala spoštovanje za svoje mrtve brate.

Bog, ki je vse to dopustil, ki more iz človeških napak in neuspehov, ko se dopolni mera časa, izpolniti svojo voljo, ki jo imenujemo mi zgodovina. Zapletena je naša zgodovina, štrene človeških vplivov je težko ločiti od Njegove volje, težko pokazati na prave ustvarjalce zgodovine. Zaenkrat je gotovo samo eno: Zmagovalci iz leta 1945 niso bili izbranci zgodovine. Danes je njihovo zmagoslavje petje samo še jecjanje starcev, ki ga pa že preglašajo zahteve novega rodu po resnici tistih dni. Hlapčevanje mednarodnemu komunizmu, ki jim je prešlo že v meso in kri, ko so bili v tistih letih v svoji gorečnosti bolj zavzeti od gospodarja, že pretresajo zahteve sinov, ki hočejo obračun za tiste čase.

Orodje v božjih rokah smo bili, On sam ve, za kaj, mi to lahko samo slutimo. Posegel je po nas v zgodovino našega naroda, določil je žrtve zanj, ki naj bi zadostile za naše in njihovih krvnikov grehe.

Žrtve, katerih spominov praznujemo v tem mesecu, so vdano sprejele Njegovo voljo, kar je najbolj presunljiv očitek

njihovim krvnikom, da spoznajo svojo zmoto in priznajo storjeno krivico. Naj k temu pripomore tudi klic nas, ki živimo v svobodi, ko sprašujemo in trkamo na vest kneza laži in hudega: »Kaj ste storili z dvanajst tisočimi?«

Ne čakamo čudeža, ampak verujemo v čudež. Ne pozabimo, da smo seme izkrvavelega naroda, ki se je v najtežjem obdobju svoje zgodovine postavil prvi na branik zahodne kulture in vere, h kateri spadamo že tisočletje in več.

Prosimo, Bog, da bi strta, mlada življenja dvanajst tisočev naš narod znal prav ceniti in da bi bil vreden darov njihovega mučeništva — svobode, za katero so se borili. S svojo smrtjo so potrdili svoje prepričanje in nam pokazali pot.

Tone Brule
(Svob. Slovenija)

Volitve po volitvah

V nedeljo 16. marca so bile v Jugoslaviji "volitve". Da to niso nikake demokratske volitve, kjer bi volilni upravičenci izmed več nastopajočih političnih strank - vsaka z različnim volilnim programom - zares izbirali, torej "voliti" določeno stranko zaradi njenega programa, ne pa programa zaradi bolj ali manj simpatičnega naziva ali lepega obraza strankinega oz. volilnega kandidata.

Ker večina velikih evropskih časopisov z zanimanjem zasleduje dogajanja v tej svojevrstni komunistični "demokraciji", tudi o teh zadnjih "volitvah" in so zlasti v zapadni Evropi, kjer vsi še ne trobijo v Marksov rog, o njih približno enaka mnenja.

V zapadnem Berlinu izhaja dnevnik Tageszeitung, ki je v svoji izdaji v torek 18. marca, torej le dva dni po volilnem dnevu v Jugoslaviji objavil poročilo svojega beograjskega dopisnika Hansa Hofwillerja, ki v skrženi obliki poroča sledeče:

V Jugoslaviji so v nedeljo volili. Državljanje so pozvali, naj izmed

dveh kandidatov izberejo zastopnika, ki bo v prihodnjih tednih na enih tako imenovanih skupščin narodnih zastopnikov (delegatov) kandidiral za zvezni parlament in za krajevne parlamente. Kdo pa bo končno prišel v ta politična predstavništva, o tem pa naj se delegati sporazumejo sami med sabo. Znan je, da to nikoli na gre brez silnih, čezmer nih besednih bitk oz. vsaj prerekanj, ker bi pač vsak rad prišel do stolčka v parlamentu, teh pa je komaj za kake dve tretjine kandidatov. Po sedanjem silno zapletenem volilnem postopku, pri katerem igrajo važno vlogo spol, starost in narodnostna pripadnost, bo končno veljavno odločanje ostalo v rokah državljanov, ki nimajo več nikjer nobenega vpliva, katerih beseda nikjer več nič ne zaleže.

"Čemu potem sploh še vztrajati pri volitvah", se v enih zadnjih številkih vprašuje "Mladina", ki velja in dejansko je ena najbolj kritičnih publikacij večnarodne države. Ta slovenski list dokazuje, da na ta ali oni način na vrhu državnih ustanov stoje vedno isti politiki, brez ozira na vprašanje, ali so v predhodni,

PODPORA ZAMEJCEM. Neki Koroški politik je izjavil: povsem se bomo naslonili na slovensko diasporo ako nas ta podpre finančno v višini podpore, ki jo dobivamo iz Ljubljane. Na to cinično povezavo denarja z ideologijo je težko odgovoriti. Ako gre res samo za denar potem se slabo piše bodočnosti slovenstva v zamejstvu. Vprašanje nastaja tudi ali v zamejstvu res ni lastnih sredstev za podporo slovenstvu. Glasno govorijo številke. V letu 1985 sta Tržaška Kreditna Banka in Hranilnica in posojilnica na Občinah ustvarili skupno 3.37 milijarde lir poslovnega dobička. V kanadskih dolarjih je to preko 3 milijone dolarjev. Obe banki sta izključno v slovenskih rokah!

SAMOMOR visokega vojaškega funkcionarja v pokoju Ljubiše Veselinoviča pred parlamentom v Beogradu je silno razburil partijo. Med revolucijo je bil nič manj kot komandant II proletarske, torej najbolj elitne trupe. Kot razlog je navedel v javnem pismu: naš socializem ste razvili v pozni feudalizem. Naši funkcionarji so postali povampirjeni knezi. Kaj bela garda, lastni sinovi!

parlamentarni dobi krivi prestop ali ne. V Sloveniji je na osmih najvišjih republiških položajih stalno sedelo le 19 istih oseb, piše "Mladina".

Seveda, med novoizvoljenimi kandidati oz. delegati pa je še cela vrsta neodvisnih kandidatov, ki jim nihče nikoli ne da priložnosti, da bi kdaj prišli v parlament, t. j. da bi zasedli kako poslansko mesto.

Dragi rojaki, potujete v Evropo?

Na pragu domovine, v središču stare Gorice na lepem drevoredu Corso Italia, vas pričakujemo v **PALACE HOTELU**, najboljšem hotelu v mestu: 75 sob s kopalnico, telefonom, radijskim sprejemnikom, barvno televizijo, mini-barom, klimatizacijo. Najmodernejši komfort po zelo ugodnih cenah: enoposteljna soba \$28.00, dvopostelna soba \$39.00. Cen-

jenim gostom so na razpolago hale, konferenčna dvorana, parkirni prostor in hotelska restavracija v začasno ločenem poslovanju. V **PALACE HOTELU** bo poskrbljeno za vaše čimprijetnejše počutje, dobrodošlico pa vam bo osebno izrekel rojak Vinko LEVSTIK:

DOBRODOŠLI!

VAŠ HOTEL!!!

PH-PALACE HOTEL, Corso Italiana 63

34 170 GORIZIA-GORICA, Italy: Tel.: 0481-82166; Telex 461154 PAL GO I